

[Lysholt Hansen.]

stille i landet, så han har måske holdt sig tilbage fra at erindre regeringen om denne forpligtelse over for folketinget.

Derfor vil jeg i stedet for spørge den højtærede statsminister, der jo dengang startede sit indlæg i debatten om 3 års budgetterne med følgende citat af forfatteren Ole Wivel:

„Undskyld, men det er så vanskeligt at erindre fremtiden helt nøjagtigt. Det er den følelse, vi må stå med, når vi skal til at diskutere målsætningen for fremtidens investeringer.“

Jeg kan da sige, at nogenlunde samme følelse står vi med, når vi for tredje år i træk skal til at diskutere en spareplan, der som de foregående forelægges, uden at vi får noget at vide hverken om målsætningen for investeringerne eller om, hvordan det i det hele taget skal stilles ind i den økonomiske ramme, der er lagt. Må jeg derfor spørge statsministeren med en lille omskrivning af Ole Wivel: undskyld, men er det også så vanskeligt at erindre fortiden, at statsministeren helt har glemt, at han var medforlagsstiller både til investeringsudvalgets nedsættelse og til udformningen af de pligter, som folketinget pålagde økonomiministeren til løbende at give tinget orientering om de offentlige investeringer? Jeg tror nu, statsministeren husker det. Noget af alt det, han i tidens løb har lovet og sagt, må han dog huske, og det her tror jeg han husker. Jeg spørger derfor statsministeren, hvorfor han ikke som ansvarlig for denne regering drager omsorg for, at hans ministre overholder de forpligtelser, folketinget har pålagt dem.

Under finanslovdebatten i 1968 opfordrede jeg økonomiministeren til i investeringsudvalget at give en sådan redegørelse for investeringsplanerne. Vi fik mødet i januar 1969, da havde økonomiministeren siddet som ansvarlig minister over for investeringsudvalget i et år, uden at han selv havde følt sig foranlediget til at lade udvalget indkalde, det udvalg, som han havde pligt til løbende at holde orienteret. Han er altså ikke just nogen sprinter, tør man sige, og siden er han gået totalt i stå. For jeg kan føje til, at ud over sættemødet, som holdtes i 1969-70, har udvalget overhovedet ikke været indkaldt i 2 år. En sådan nedvurde-

ring fra en ansvarlig ministers side af en så væsentlig beslutning vedtaget af et enigt folketing burde få parlamentariske følger for økonomiministeren, og jeg afventer med spænding ministerens forklaring i morgen på, at han ikke i 2 år har haft en eneste oplysning at give det udvalg, han er parlamentarisk forpligtet til at holde løbende orienteret. Og så vil jeg gerne opfordre ministeren til, inden han svarer i morgen, at læse Folketingstidende fra 26. januar 1965, sp. 2047-2127, for at han kan danne sig et indtryk af, hvilken forpligtelse folketinget har pålagt ham. Den var nemlig vidtrækkende. Han vil så opdage, at en række af de ting, han har foretaget sig, og som regeringen har foretaget sig i de forløbne 2 år, burde have været forelagt i investeringsudvalget. Det gælder således de perspektivplaner for investeringer over en længere årrække, som den højtærede finansminister under debatten sidste år lovede ville blive lagt frem. Må jeg spørge finansministeren: hvor bliver i øvrigt disse planer af? Og jeg vil gerne spørge: skal „støvsugerbanden“ også censurere dem, inden de forelægges for folketinget?

Lad mig så som afslutning på mine bemærkninger om, hvor dårligt de forelagte besparelsesplaner på godt 1/2 milliard kr. i år og på 1 milliard kr. pr. år i de følgende 4 år harmonerer med tidligere ønsker om en fornuftig planlægning i den offentlige sektor. Jeg vil gerne gøre det helt klart, at vi fra socialdemokratiets side ikke vil medvirke hverken til sociale nedskæringer eller nedskæringer, der rammer undervisningssektoren på en pædagogisk uforvarlig måde eller således, at der lægges nye økonomiske hindringer i vejen for dem, der ønsker at udanne sig. Skal der spares på statens udgifter, og det er tænkeligt, så skal det ikke foregå efter tilfældighedens og hastværkets princip, som det er tilfældet med de fremlagte spareforslag. Så må besparelserne bero på en nøje gennemgang af finanslovsforslaget, hvorved man for lovbestemte udgifters vedkommende bedømmer, om de principper, ud fra hvilke lovene i sin tid er lavet, nu er ændret, så det vil være rimeligt at ændre lovene eller ophæve dem, og kan en sådan kritisk gennemgang foregå på lige fod, og uden at regeringspartierne på forhånd er bundet, er vi villige hertil. Det er dog imervæk sådan, at hovedparten af lovene